

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 9CoE/136/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4217203921
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 12. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ingrid Radošická Vallová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2018:4217203921.1

Uznesenie

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Ingrid Radošickej Vallovej a členiek senátu JUDr. Kataríny Marčekovej a Mgr. Andrey Szombathovej-Polákovej, v exekučnej veci oprávneného: EOS KSI Slovensko, s. r. o., so sídlom Bratislava, Pajštúnska 5, IČO: 35 724 803, zast. TOMÁŠ KUŠNÍR, s. r. o., so sídlom Bratislava, Pajštúnska 5, IČO: 36 613 843, proti povinnej: B. R., nar. XX. XX. XXXX, bytom F., L. XXX, o vymoženie sumy 221,28 eura s príslušenstvom, o odvolaní oprávneného proti uzneseniu Okresného súdu Komárno zo dňa 27. septembra 2018 č. k. 15Er/382/2017-33 takto

rozhodol:

Odvolačný súd uznesenie súdu prvej inštancie zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým uznesením súd prvej inštancie zamietol žiadosť súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého, PhD. (EX3622/17) o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Rozhodnutie odôvodnil ustanoveniami § 243h ods. 1 prvá veta, § 44 ods. 2 prvá a druhá veta, ods. 3, § 41 ods. 2 písm. d) zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (ďalej Exekučný poriadok), § 2 písm. a) zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov, § 25 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, § 52 ods. 1, 2, 3, § 53 ods. 1, 4, § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka v znení zákona č. 568/2007 Z. z., § 39 Občianskeho zákonníka, § 73 ods. 3 zákona č. 335/2014 Z. z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní v znení neskorších predpisov a rozhodnutiami Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Uviedol, že oprávnený sa zápisnicou spísanou u súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého, PhD. dňa 24. 01. 2017 domáhal vykonania exekúcie na vymoženie pohľadávky voči povinnej vo výške 221,28 eura s príslušenstvom, trov rozhodcovského konania a trov exekúcie na základe exekučného titulu, ktorým je rozhodcovský rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného pri Asociácii pre arbitráž, so sídlom Vansovej 2, Bratislava, sp. zn. SRSAspA 07379/16 zo dňa 02. 06. 2016. Súd prvej inštancie mal za to, že zmluva č. 213306134, uzatvorená medzi právnym predchodcom oprávneného - Slovenská sporiteľňa, a. s. a povinnou dňa 23. 04. 2008, ako aj dohoda o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach zo dňa 18. 06. 2013 založili záväzkovo - právny vzťah medzi oprávneným (resp. právnym predchodcom oprávneného), ktorý pri ich uzatváraní konal v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti a povinnou, ktorá pri jej uzatváraní nekonala v rámci svojej podnikateľskej činnosti. Oprávnený teda pri uzatváraní predmetných zmlúv vystupoval ako dodávateľ a povinná ako spotrebiteľ (§ 52 ods. 3 a ods. 4 Občianskeho zákonníka). Podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka, spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Záväzkový vzťah medzi oprávneným a povinnou založený na základe vyššie uvedených zmlúv posúdil ako záväzkový vzťah zo spotrebiteľskej zmluvy, na ktorú sa vzťahujú ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách podľa § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka. Dospel k záveru, že v danom prípade nie je možné formuláciu rozhodcovskej zmluvy považovať za platnú

rozhodcovskú zmluvu, keďže spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa tým, že znemožňuje spotrebiteľovi zvoliť si spôsob riešenia prípadného sporu a ponecháva ho výlučne na vôli dodávateľa. Spotrebiteľovi (t. j. povinnej) je tak fakticky odopretá možnosť brániť svoje práva pred všeobecným súdom v prípade, keď oprávneným je podaná žaloba na rozhodcovský súd. Vznik rozhodcovskej zmluvy vyžaduje individuálne rozhodnutie spotrebiteľa o tom, že si vymieňuje rozhodcovské konanie, a to preukázateľne. Predtlačené poučenie oprávneného v rozhodcovskej zmluve o dôsledkoch uzavretia rozhodcovskej zmluvy nepovažoval za kvalifikované vysvetlenie vážnych dôsledkov rozhodcovského konania. Oprávnený si tak v tomto smere dôkazné bremeno nesplnil. Z celkového formátu rozhodcovskej zmluvy (vo forme tlačiva), súd mal za to, že ide o rovnaký typ zmluvy, aký veriteľ používal pri poskytovaní úverov fyzickým osobám. Uvedená rozhodcovská zmluva bola veriteľom vopred pripravená pre veľký počet dlžníkov, ktorí pri ich uzatváraní nemohli ovplyvniť ich obsah a zmluvné dojednania. Rozhodcovská zmluva uzavretá medzi oprávneným a povinnou je typizovanou, štandardnou zmluvou, ktorá sa uzatvára vo viacerých prípadoch a je obvyklé, že spotrebiteľ obsah nemá možnosť meniť. Dôsledkom takto uzavretej rozhodcovskej zmluvy je, že povinná (t. j. spotrebiteľ) v skutočnosti ešte pred vznikom akéhokoľvek sporu stratila právo brániť sa voči nárokom veriteľa na riadnom súde v mieste svojho bydliska. Rozhodcovskú zmluvu preto súd vyhodnotil ako nekalú, postihnutú sankciou absolútnej neplatnosti v zmysle § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka. V tejto súvislosti poukázal aj na uznesenie Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 17CoE/26/2017 zo dňa 23. 02. 2017. Uzavrel, že k uzatvoreniu platnej rozhodcovskej zmluvy v danom prípade nedošlo, z ktorého dôvodu nemohol spor prejednať rozhodcovský súd a vydať rozhodcovský rozsudok. Takto vydaný rozsudok označil za nevykonateľný, ktorý nemôže byť ani exekučným titulom, spôsobilým byť podkladom na nútený výkon rozhodnutia.

2. Proti tomuto uzneseniu podal v zákonnej lehote odvolanie oprávnený, namietajúc nesprávne právne posúdenie veci a navrhol napadnuté uznesenie zrušiť a vrátiť vec na ďalšie konanie. Uviedol, že sa podrobil všetkým legislatívnym zmenám a pri uzatváraní rozhodcovskej zmluvy s povinnou postupoval prísne podľa právnymi predpismi vymedzených pravidiel, ako aj v súlade s rozhodovacou činnosťou exekučných súdov. Mal za to, že povinná mala možnosť nielen predmetnú rozhodcovskú zmluvu nepodpísať, ale v zmysle bodu 3.3. rozhodcovskej zmluvy mohla od nej bez udania dôvodu odstúpiť. Zdôraznil, že predmetná rozhodcovská zmluva je uzatvorená na samostatnom dokumente, čím je obsahovo ako aj formálne oddelená od Dohody o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach. Povinná tak rozhodcovskú zmluvu podpísala sama a dobrovoľne, pričom jej podpisom nebolo podmienené ani poskytnutie úveru a ani poskytnutie splátkového kalendára na dlžnú sumu. V tejto súvislosti poukázal na uznesenie Krajského súdu v Žiline zo dňa 28. 12. 2017, sp.zn. 8CoE/58/2017. Uviedol, že súdu predložil dotazník, ktorý vyplnila povinná. Tento dotazník zaviedol do praxe práve z dôvodu, aby preukázal splnenie informačnej a poučovacej povinnosti, ktorej nepreukázanie exekučné súdy v minulosti vytýkali. Napriek uvedenému však súdu nestačil ani tento dôkaz a svoje rozhodnutie založil na svojich subjektívnych dojmach. Poukázal na skutočnosť, že zmluva, na základe ktorej boli povinnej poskytnuté finančné prostriedky bola uzatvorená dňa 23. 04. 2008, pričom rozhodcovská zmluva bola uzatvorená dňa 18. 06. 2013, teda po piatich rokoch od poskytnutia finančných prostriedkov. Dal do pozornosti, že povinná k podpisu predmetnej rozhodcovskej zmluvy nebola žiadnym spôsobom nútená. Jej rozsah a text nie je ani tak rozsiahly, ani tak zložitý, aby jej obsahu nemohla porozumieť. Rozhodcovská zmluva je formulovaná alternatívne, teda dávala zmluvným stranám na výber, na ktorý rozhodcovský, resp. všeobecný súd sa v prípade sporu obráti. Možnosť výberu mal nielen dodávateľ, ale aj spotrebiteľ. Úvahu súdu prvej inštancie o neprijateľnosti rozhodcovskej zmluvy v predloženej znení považoval za absurdnú. V súvislosti s úvahami súdu o tom, že rozhodcovská zmluva núti spotrebiteľa podrobiť sa rozhodcovskému konaniu, poukázal na ustanovenie § 3 ods. 6 ZSRK, v zmysle ktorého spotrebiteľská rozhodcovská zmluva neobmedzuje právo spotrebiteľa obrátiť sa na súd. Uzatvorenie rozhodcovskej zmluvy tak nemožno považovať za neprijateľnú zmluvnú podmienku. Zastal názor, že rozhodnutie exekučného súdu je arbitrárne bez akéhokoľvek racionálneho odôvodnenia, nakoľko v predmetnom prípade bola rozhodcovská zmluva uzatvorená na samostatnom dokumente, vo veci rozhodoval spotrebiteľský rozhodcovský súd, ktorý splnil podmienky na udelenie licencie podľa ustanovení ZSRK. V predmetnom konaní oprávnený splnil všetky zákonné náležitosti a napriek tomu súd prvej inštancie hľadal dôvody na neudelenie poverenia na výkon exekúcie. Svoj záver argumentačne podporil i rozhodnutím Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 8CoE/39/2017 zo dňa 25. 08. 2017 a rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 26. 09. 2011, sp. zn. 3 M Cdo 11/2010. Uzavrel, že v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd má právo, aby vecne príslušný (exekučný) súd priznal jeho nároku ochranu spôsobom a v rozsahu, aký ustanovuje

zákon. Namietaným postupom a rozhodovaním súdu došlo k neoprávnenému zásahu do základného práva na súdnu ochranu a porušovaniu princípov právnej istoty, čím je oprávnenému znemožňované efektívne uspokojenie jeho pohľadávky v exekučnom konaní, ktoré prebieha na podklade právom uznaného exekučného titulu.

3. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací v zmysle ustanovenia § 34 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej CSP), viazaný odvolacími dôvodmi (§ 380 ods. 1 CSP) preskúmal vec bez nariadenia odvolacieho pojednávania a dospel k záveru, že odvolanie oprávneného je dôvodné a uznesenie súdu prvej inštancie je potrebné podľa § 389 ods. 1 písm. c) CSP zrušiť a vec mu podľa § 391 ods. 1 CSP vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

4. Z obsahu spisu vyplýva, že exekučné konanie v danej veci začalo dňa 24. 01. 2017, kedy bola pred súdnym exekútorom JUDr. Rudolfom Krutým, PhD. spísaná zápisnica o návrhu na vykonanie exekúcie na základe exekučného titulu - rozhodcovského rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného pri Asociácii pre arbitráž, sp. zn. SRSAspA 07379/16 zo dňa 02. 06. 2016, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 12. 12. 2016 a vykonateľnosť dňa 15. 12. 2016. Súdny exekútor doručil súdu prvej inštancie dňa 06. 03. 2017 žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie spolu s návrhom na vykonanie exekúcie a exekučným titulom. Po výzve súdu prvej inštancie oprávnený predložil zmluvu o poskytnutí balíka produktov a služieb pre Fyzické osoby, uzatvorenú medzi právnym predchodcom oprávneného - Slovenskou sporiteľňou, a. s. a povinnou dňa 23. 04. 2008, zmluvu o vydaní a používaní Platobnej karty zo dňa 23. 04. 2008, všeobecné obchodné podmienky, dohodu o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach zo dňa 18. 06. 2013, rozhodcovskú zmluvu zo dňa 18. 06. 2013, dotazník k dohode o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach a rozhodcovskej zmluve zo dňa 18. 06. 2013, pokus o zmier, výzvu na označenie stáleho rozhodcovského súdu a upozornenie na výšku nesplatennej pohľadávky a výzvu na jej úhradu. Následne súd prvej inštancie rozhodol napadnutým uznesením.

5. Podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu, táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d). Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky už v uznesení z 13. októbra 2011 sp. zn. 3 Cdo 146/2011, uverejnenom v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 3 z roku 2012 pod por. č. 46, zaujal stanovisko, že pokiaľ oprávnený v návrhu na vykonanie exekúcie označí za exekučný titul rozsudok rozhodcovského súdu, je exekučný súd oprávnený a zároveň povinný skúmať, či rozhodcovské konanie prebehlo na základe uzavretej rozhodcovskej zmluvy. Vychádzal pritom z jednotného názoru súdnej praxe, že už v štádiu posudzovania splnenia zákonných predpokladov pre poverenie súdneho exekútora na vykonanie exekúcie, sa exekučný súd v zmysle § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, okrem iného, zaoberá tým, či rozhodnutie (iný titul) uvedené v návrhu na vykonanie exekúcie bolo vydané v súlade so zákonom, t.j. či bolo vydané orgánom s právomocou na jeho vydanie a či z hľadísk zakotvených v príslušných právnych predpisoch ide o rozhodnutie (iný titul) vykonateľné tak po stránke formálnej (z pohľadu právneho predpisu upravujúceho konanie, v ktorom bolo vydané), ako aj materiálnej (z aspektu obsahových náležitostí rozhodnutia - jednak určitosti, zrozumiteľnosti, a presnosti označenia subjektov práv a povinností, jednak vyjadrenia uloženej povinnosti, ktorá sa má nútene vykonať).

7. Exekučný súd je teda už v štádiu posudzovania splnenia zákonných predpokladov pre poverenie súdneho exekútora na vykonanie exekúcie bezpochyby oprávnený posúdiť, či oprávneným označený exekučný titul (ne)bol vydaný k tomu kompetentným orgánom. Význam tohto oprávnenia tkvie v tom, že ak exekučný titul vydal orgán, ktorý k tomu nemal právomoc, ide o rozhodnutie ničotné, nevyvolávajúce žiadne právne účinky. Takéto rozhodnutie nespĺňa predpoklad materiálnej vykonateľnosti (záväznosti) a na jeho základe nemožno preto viesť nútený výkon rozhodnutia. Osobitosť postavenia rozhodcovského súdu spočíva medzi iným v tom, že jeho právomoc vec prejednať a rozhodnúť sa odvodzuje od rozhodcovskej zmluvy. Predpokladom právomoci rozhodcovského súdu je teda platné uzavretie rozhodcovskej zmluvy medzi zmluvnými stranami a to, či už vo forme osobitnej zmluvy alebo

rozhodcovskej doložky. Ak teda právomoc rozhodcovského súdu je závislá od existencie platnej rozhodcovskej zmluvy a exekučný súd má povinnosť v zmysle § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, okrem iného, zisťovať rozpor exekučného titulu so zákonom, t.j. aj to, či bol vydaný orgánom s právomocou na jeho vydanie, je logické, že exekučný súd musí pri tomto zisťovaní posúdiť nielen to, či rozhodcovská zmluva bola medzi zmluvnými stranami vôbec uzavretá, ale aj to, či bola uzavretá platne. Iba platná rozhodcovská zmluva môže totiž založiť právomoc rozhodcovského súdu na jej základe určitú vec prejednať a rozhodnúť; absolútna neplatnosť právneho úkonu má za následok, akoby právny úkon nebol nikdy uzavretý. (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 29. januára 2013 sp. zn. 4Cdo 31/2013).

8. Z vyššie uvedeného možno vyvodiť záver, že exekučný súd, ktorý koná o návrhu na nútený výkon právoplatného rozhodcovského rozsudku, ak má pre to dostatok skutkových a právnych poznatkov, je v zmysle ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku oprávnený už v štádiu rozhodovania o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie aj bez návrhu (ex officio) skúmať, či rozhodcovská zmluva medzi zmluvnými stranami bola uzavretá platne. Ak exekučný súd zistí, že právomoc rozhodcovského súdu bola založená na základe neplatnej rozhodcovskej zmluvy, prislúcha mu právo vyvodiť všetky dôsledky vyplývajúce z príslušných právnych predpisov pre to, aby zmluvná strana nebola uvedenou doložkou viazaná.

9. Nemožno preto prisvedčiť odvolateľovi v tom, že by súd prvej inštancie ako exekučný súd prekročil rámec svojej preskúmvacej činnosti zverenej Exekučným poriadkom, keďže v preskúmvanej veci bol plne opodstatnený a zákonom podložený postup súdu prvej inštancie, ktorý po podaní žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie skúmal, či rozhodcovská doložka bola uzavretá platne. Uvedený postup exekučného súdu nebol posudzovaním vecnej správnosti rozsudku rozhodcovského súdu a nesmeroval k "zrušeniu" tohto rozhodnutia. Skúmaním platnosti rozhodcovskej doložky súd prvej inštancie len realizoval svoje oprávnenie vyplývajúce mu z ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, t. j. oprávnenie posúdiť, či tento exekučný titul nie je v rozpore so zákonom.

10. K samotnému záveru súdu prvej inštancie v súvislosti s rozhodcovskou zmluvou (jej prijateľnosť, a teda platnosť) odvolací súd dodáva, že v danom prípade došlo k zaviazaniu povinnej na zaplatenie sumy 221,28 eura s príslušenstvom rozhodcovským rozsudkom na základe nespĺnenia záväzku povinnej zo zmluvy č. 213306134, uzatvorenej dňa 23. 04. 2008, ktorú súd prvej inštancie správne posúdil ako spotrebiteľskú zmluvu. Okrem toho medzi účastníkmi konania došlo k dohode o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach. Rovnako tak bola uzatvorená samostatná rozhodcovská zmluva, ktorú povinná podpísala dňa 18. 06. 2013, ako aj vyplnila dotazník dňa 18. 06. 2013.

11. Z rozhodcovskej zmluvy vyplýva, že povinná ju podpisovala v čase, kedy už existoval jej záväzok. Okrem toho z tlačiva vyplýva aj poučenie o rozhodcovskom konaní, a preto sa odvolací súd nemohol stotožniť s názorom súdu prvej inštancie o tom, že rozhodcovský súd založil svoju právomoc na neplatnej rozhodcovskej zmluve. Z rozhodcovskej zmluvy vyplýva, že spotrebiteľ mal možnosť neprijatť rozhodcovskú zmluvu, ako aj táto rozhodcovská zmluva bola podpísaná obidvoma zmluvnými stranami. Pokiaľ teda právomoc rozhodcovského súdu bola založená na platnom zmluvnom dojednaní, je nesporné, že rozhodcovský rozsudok ako celok bol vydaný v súlade so zákonom a mohol byť spôsobilým exekučným titulom, na základe ktorého oprávnenému voči povinnej vznikol nárok, ktorého vymoženia sa môže v rámci exekúcie domáhať, preto súd prvej inštancie v ďalšom konaní preskúma jednotlivé plnenia v rámci ustanovení § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka a v prípade zistenia, že niektoré z priznaných plnení je objektívne nemožné, právom nedovolené alebo odporuje dobrým mravom, zamietne v tejto časti žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia a vo zvyšku vydá poverenie, nakoľko neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách nespôsobujú neplatnosť celej zmluvy, ale len tej časti, v ktorej sú obsiahnuté.

12. Vzhľadom na vyššie uvedené, odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie podľa § 389 ods. 1 písm. c) CSP zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie v súlade s ustanovením § 391 ods. 1 CSP na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Názorom odvolacieho súdu je súd prvej inštancie v ďalšom konaní viazaný (§ 391 ods. 2 CSP).

Toto rozhodnutie bolo v senáte prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).